

Καὶ τὸν Ἀνταῖόν Σας ἰσχυρῶς κτηνώδης κατεπόνει,
 Εἰς τῆς Γαλλίας ἔπεμψε τὰς Θερμοπύλας μόνη,
 Οὐχὶ συντάγματα λογχῶν, οὐχὶ στρατοὺς μυρίους,
 Ἄλλὰ τῆς Σπάρτης αἰχμητὰς, ἀλλὰ τριακοσίου.
 Οὐς μ' ἄνθη ἔστεψ' ὁ Λαπρὰτ καὶ δάφνας Κασταλίας . . .
 Τὴν μνήμην ἔχομεν ἡμεῖς ἐν μέσῳ τῆς καρδίας.
 Πρὶν ἢ Ἑλλάς τὸν προσφιλῆ Γαμβέτταν της γνωρίσῃ,
 Τοῦ Βαδισκῶνος τὸνομα πρὶν ἔτι εὐλογήσῃ,
 Τὸν σύνοπλον τοῦ Μπότσαρη ἐγνώριζε Φαβιέρον,
 Τὸν Σατωβριάνδον, τὸν Οὐγγῶ, τὸν ψάλτην Βερανζέρον·
 Εἶχεν ἰδεῖ τὸ δάκρυον τῶν εὐγενῶν Γαλλίδων,
 Αἵτινες ἔτρεχον ὠχραὶ μετὰ λυτῶν πλεξίδων,
 Κ' ἐκτείνουσαι τὴν χεῖρά των λευκὴν ὡς τὴν χιόνα,
 Στραίρας διὰ τοῦ ἔθνους μας ἐζήτουν τὸν ἀγῶνα!
 Εὐλογημένοι δις καὶ τρίς κ' ἐκεῖνοι κ' ἡ Γαλλία·
 Ἐνόσω εἰς ἀπὸ ἡμᾶς θὰ διαμῆνῃ μόνον,
 Ἐν στῆθος, μία πᾶλλουσα ἑλληνικὴ καρδία,
 Μολπὴ θὰ ᾔν ἡ μνήμη των καὶ ἄσμα τῶν αἰώνων!

Γ'.

Φεῦ! ὅτ' ἐν ἔθνος ἀσθενεῖ καὶ ἄνευ βώμης κεῖται,
 Ἄπ' ὅλους, ὡς καὶ ἀπὸ σέ αὐτόν, καταπατεῖται·
 Σὲ πωλημένε λειτουργῆ τοῦ τύπου, πλαστογράφε
 Εὐγνωμοσύνης ἱερᾶς, τῆς ἀληθείας τάφε.
 Ναί· καὶ τὸ αἰσθημ' ἀλλοιοῦν τοῦ ἀδυνάτου πταίει
 Καὶ ὅταν ἔτι μειδιᾷ καὶ ὅταν ἔτι κλαίῃ,
 Καὶ τὴν ὀδύνην του χαρὰν κηρύττουσι φρικώδη·
 Δάκρυα ἔχυσ' ἡ πτωχὴ πατρίς μου αἱματώδη,
 Ὅτε τὴν Ἀλσατίαν σας καὶ τὴν καλὴν Λωρραίνην,
 Ἄπὸ ἀγκάλην μητρικὴν τὴν εἶδε ἀρπαγμένην.
 Κ' ἔρχεσαι σὺ, νόθε υἱὲ τῶν Γάλλων, κατασχόνων
 Τὸ περιλινθέν ὄνομα τῶν Μάρκων Γισαρδίνων,
 Τὸ δάκρυ μας εἰς γέλωτα νὰ τὸ μεταποιήσης!